

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 czerwca 2017 roku

Pozwem z dnia 23 lutego 2016 roku strona powodowa - F. S. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego K. Z. kwoty 141,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 kwietnia 2014 roku od kwoty 91,22 zł do dnia zapłaty i od kwoty 50 zł od dnia 22 lipca 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniosła, że w dniu 19 września 2016 roku nabyła na podstawie umowy przelewu wierzytelności wierzytelność przysługującą (...) S.A. względem pozwanego z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wskazała, że zobowiązanie pozwanego stwierdzone jest dokumentami księgowymi wystawionymi przez poprzedniego wierzyciela. Jednocześnie podniosła, że wezwała pozwanego do dobrowolnej zapłaty spornej kwoty, jednakże bezskutecznie (pozew k. 1-6).

Na rozprawie w dniu 29 maja 2017 roku strona pozwana oświadczyła, że nie uznaje powództwa i wnosi o jego oddalenie. Potwierdziła, iż w przeszłości była stroną umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) Polska. W ocenie strony umowa została jednak rozwiązana, związany z jej wykonywaniem sprzęt technicznych zwrócony i kwestia ta nie była w ogóle przedmiotem sporu. Tym samym z tytułu w/w umowy nie istnieją jakiegokolwiek zobowiązania pozwanego (protokół rozprawy k. 63v).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 stycznia 2012 roku pomiędzy K. Z. a (...) sp. z o.o. w W. została zawarta umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z tytułu zawartej umowy (...) sp. z o.o. w W. wystawiła na jego rzecz fakturę VAT nr (...) oraz rozliczenia nr (...) i nr (...). Rozliczenie nr (...) z dnia 2 lipca 2014 roku opiewające na kwotę 141,22 zł, obejmowało niedopłatę za usługę dostarczenia internetu w wysokości 91,22 zł i opłatę za brak zwrotu sprzętu w terminie w wysokości 50 zł (umowa o świadczenie usług k. 19-20, dokumenty księgowe k. 44-47).

Usługi były świadczone przez (...) Polska do 1 kwietnia 2014 roku. Sprzęt został zwrócony w dniu 18 czerwca 2014 roku. Od daty wystawienia ostatniego rozliczenia (...) Polska nie żądała od K. Z. zapłaty (zeznania E. Z. k. 63-63v, odpowiedź na korespondencję k. 56).

W dniu 16 września 2016 roku pomiędzy (...) sp. z o.o. w W. a F. S. Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. została zawarta umowa cesji wierzytelności mającej przysługującej wobec K. Z. w wysokości 141,22 zł (umowa cesji wierzytelności k. 21-30).

Pismem z dnia 31 stycznia 2017 roku F. (...) wezwał K. Z. do zapłaty w/w kwoty wraz z odsetkami w wysokości 32,96 zł (wezwanie do zapłaty k. 49). Żądana kwota nie została uiszczona.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów złożonych do akt przez strony. W odniesieniu do dokumentów, które zostały przedłożone w formie zwykłych kserokopii, strony nie zakwestionowały rzetelności ich sporządzenia ani nie żądały złożenia przez stronę przeciwną ich oryginałów (zgodnie z art. 129 kpc). Również i Sąd badając te dokumenty z urzędu, nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie jakichkolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego stanowiły podstawę dla poczynionych w sprawie ustaleń. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą razem zasadniczo spójny i nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy.

Podstawą ustalenia stanu faktycznego stały się także zeznania świadka E. Z., matki pozwanego, którym Sąd dał wiarę w całości. Dodatkowo czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 kpc oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie zaprzeczył w trybie art. 230 kpc.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako nieudowodnione nie zasługuje na uwzględnienie. Nie ulega wątpliwości, iż podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia każdej sprawy cywilnej stanowi materiał procesowy (tzn. fakty i dowody) zebrany w toku postępowania, o czym przesądza treść art. 316 § 1 i art. 328 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku – Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1822 ze zm., powoływany dalej w skrócie jako kpc). Jednak zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny (tj. Dz. U. z 2017 roku, poz. 459, powoływany dalej w skrócie jako kc) oraz art. 232 kpc to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyższe przepisy stanowią normatywną podstawę zasady kontrydiktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania, do nich należy gromadzenie materiału i wreszcie to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6–7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1–2, s. 204; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113).

Przenosząc powyższe zasady na grunt niniejszej sprawy należy w pierwszej kolejności zaznaczyć, że strona powodowa nie sprecyzowała w pozwie przedmiotu swego żądania, a więc z czego wywodzi roszczenie zapłaty kwot 141,22 złotych. Na podstawie złożonych przez nią dokumentów Sąd jedynie może się domyślać, że kwota ta wynika z dokumentu księgowego – rozliczenia nr (...) z dnia 2 lipca 2014 roku, obejmującego kwoty z tytułu niedopłaty za abonament i opłatę za brak zwrotu sprzętu w terminie. Okoliczności te dodatkowo uprawomocnił pozwany, składając oświadczenia i dokumenty w sprawie.

Tym niemniej nie zmienia to konkluzji, iż strona powodowa, na której spoczywał ciężar udowodnienia żądania zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, nie wykazała powyższych okoliczności. Nie można bowiem uznać, że złożenie do akt sprawy umowy o świadczenie usług, regulaminu oraz dokumentów księgowych wystawionych na rzecz pozwanego, jest dostatecznym wywiązaniem się z obowiązku wynikającego z art. 6 kc. Przede wszystkim powodowy Fundusz nie udowodnił w ogóle, że pozwany nie wywiązał się z umowy łączącej go z pierwotnym wierzycielem. Należy pokreślić, że zachodzi zasadnicza różnica między oświadczeniem o istnieniu faktu, a dowodzeniem faktu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że faktura stanowi powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne, tak co do istnienia, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności zmierzających do spełnienia świadczenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1987 roku, IV CR 461/86, LEX nr 8802, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 roku, III CZP 56/92, OSNC 1992/12/219, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2001 roku, I CKN 323/99, OSNC 2002/7-8/94). **Faktura, jako dokument rozrachunkowy, nie stanowi jednak dowodu wykonania umowy w sposób uzasadniający żądanie zapłaty wynagrodzenie.** Dłużnik zobowiązany jest świadczyć to, co stwierdzono w dokumencie rozliczeniowym, gdy wynika to z istniejącego stosunku zobowiązaniowego.

Ponadto, strona powodowa nie wykazała w żaden sposób wysokości dochodzonego roszczenia. Wskazać należy, że zgodnie z § 1 Ogólnych Warunków Umowy Abonenckiej, usługi świadczone były zgodnie z Regulaminem świadczenia usług i (...), stanowiącymi jej integralną część. Dokumentów tych, z których wynikałaby wysokość domniemanego zadłużenia pozwanego, strona powodowa nie przedłożyła. Sąd nie był zatem w stanie zweryfikować wysokości żądania powoda dochodzonego niniejszym pozwem – ani w zakresie ewentualnej niedopłaty za świadczone usługi telekomunikacyjne, jak w zakresie opłaty za brak zwrotu sprzętu w terminie. Nie przedstawiono dokumentu z którego wynikałoby, iż opłata za brak zwrotu sprzętu w terminu to właśnie 50 złotych. Tym bardziej nie ma dowodów na to, iż tego rodzaju postanowienie zaakceptował pozwany.

Wziąwszy pod uwagę braki w materiale dowodowym przedstawionym przez stronę powodową i uchybienie przez powoda w/w obowiązkom w zakresie ciężaru dowodu, nie zostało wykazane by istniało ze strony pozwanego jakiegokolwiek zadłużenie wobec wierzyciela pierwotnego, a zatem również wobec powodowego Funduszu. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo (pkt I sentencji). O kosztach postępowania (pkt II sentencji) Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z wyrażoną w nim zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

Mając na uwadze wszystkie przedstawione powyżej okoliczności faktyczne i treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: (...).